

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Olgy Stránské a Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., ve věci

žalobce: **T. P.,**
bytem X,
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem,
sídlem Ledčická 649/15, Praha 8,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje,**
sídlem Zborovská 81/11, Praha 5,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 8. 2017, č. j. 143458/2015/KUSK/DOP/ZAV, sp. zn. 143458/2015/KUSK/2,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu B., odboru dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 21. 8. 2015, č. j. MUBN/37592/2015-ML (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím, jehož zrušení se žalobce domáhá rovněž, správní orgán I. stupně podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), zamítl žalobcovy námitky proti záznamu bodů (3 bodů zaznamenaných ke dni 24. 11. 2013, 3 bodů zaznamenaných ke dni 27. 5. 2014, 3 bodů zaznamenaných ke dni 24. 4. 2015 a 3

bodů zaznamenaných ke dni 14. 5. 2015) a potvrdil záznam celkového počtu 12 bodů v registru řidičů ke dni 14. 5. 2015 v souladu s § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu.

2. Žalobce zejména namítá, že postup správního orgánu I. stupně byl v rozporu se zásadou bezprostřednosti, neboť nebylo provedeno dokazování v rámci ani mimo ústní jednání, o kterém by žalobce byl předem vyrozuměn; že úředník správního orgánu I. stupně byl podjatý; že bylo porušeno právo žalobce vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; že institut bodového hodnocení je protiústavní a je v rozporu se zásadou dvojího trestání; že v řízení měla být uplatněna zásada materiální pravdy (zásada vyšetřovací); že bylo porušeno právo žalobce na spravedlivý proces, jelikož žalobce nebyl poučen, že za přestupky byl prováděn záznam bodů; že byl žalobce policisty naopak uváděn v omyl, že přestupky bodované nejsou, a proto k těmto bodům nelze přihlížet a všechny pokutové bloky podepsané žalobcem jsou neplatné; že prvostupňové rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a jeho výrok je nesrozumitelný (nepřezkoumatelný) pro neurčitost; a že správní orgán I. stupně pochybil, když vycházel pouze z oznámení o uložení blokových pokut a neopatřil si samotné pokutové bloky či rozhodnutí. Žalobce nadto namítá, že doplnění odvolání a námítky, které uplatnil v rámci prvostupňového řízení, měly být posouzeny zčásti jako podněty k provedení přezkumného řízení a zčásti jako návrhy na obnovu řízení. Konečně žalobce ani jeho zástupce nesouhlasí se zveřejněním osobních údajů na webu Nejvyššího správního soudu a navrhuje naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě po stručné rekapitulaci správního řízení předně uvádí, že konkrétní žalobní námítky uvedené po koncentraci řízení nemohou vyvolat účinky zákonem předpokládané, přičemž jednání žalobce lze hodnotit jako účelové. Žalovaný zdůrazňuje, že v řízení podle § 123f zákona o silničním provozu správní orgán I. stupně zkoumá pouze to, zda záznam bodů do registru řidičů byl proveden na základě pravomocného rozhodnutí o přestupku, přičemž vychází z presumpce správnosti správních aktů. Správní orgán I. stupně si v dané věci vyžádal jako podklad pro přezkoumání oprávněnosti tvrzení žalobce pravomocné podklady pro zápis bodů do registru řidičů (rozhodnutí o přestupku a pokutové bloky) a přezkoumal je. Záznamy bodů v dané věci byly provedeny v souladu s oznámením o uložení pokuty v blokovém řízení podle § 123b odst. 2 zákona o silničním provozu se všemi zákonem předepsanými náležitostmi. Pokutový blok slouží jako doklad o tom, že přestupek byl s žalobcem ústně projednán, skutkový stav byl spolehlivě zjištěn, žalobce byl seznámen se zjištěným skutkovým stavem, jakož i skutkovou podstatou, které jeho jednání naplnilo, nestačila domluva a obviněný z přestupku byl ochoten zaplatit pokutu. S tím vším žalobce souhlasil, jestliže pokutový blok stvrdil svým podpisem. Pakliže marně uplynuly zákonné lhůty pro opravné prostředky, nelze zpětně tvrdit vady pravomocných správních rozhodnutí, neboť by se jednalo o neústavní zásah do právní jistoty. Pokud jde o tvrzení žalobce o jiném průběhu projednání přestupku, v takovém případě se na žalobce přenáší důkazní břemeno a je na něm, aby svá tvrzení prokázal (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 45/2013-37). Žalovaný dále uvedl, že shromážděné podklady a jejich hodnocení byly dostatečně srozumitelně konstatovány v obou rozhodnutích, nebyly shledány žádné nedostatky či nezpůsobilost u pokutových bloků ani u oznámení o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení. Pokutové bloky obsahují podpis žalobce, čímž žalobce nezpochybnitelně a jednoznačně souhlasil s projednaným přestupkem. K námitce podjatosti úřední osoby žalovaný uvádí, že ji žalobce vznesl až po právní moci napadeného rozhodnutí, přičemž připouští, že odkaz na § 123 odst. 3 zákona o silničním provozu v oznámení o zahájení řízení (ačkoli je nevhodný) nemá za následek

nezákonné rozhodnutí. K tvrzení žalobce, že policisté při projednání přestupků jednali protiprávně (a tím dle žalovaného zneužili pravomoc úřední osoby), navrhuje žalovaný provést výslech příslušných svědků. Žalovaný uzavírá, že s odvolacími důvody týkajícími se pokutových bloků, jakož i se všemi tvrzeními žalobce, se podrobně vypořádal v napadeném rozhodnutí. Žaloba není důvodná, proto navrhuje její zamítnutí a žádá o náhradu nákladů řízení v paušální výši za písemné úkony ve věci.

4. V replice doručené soudu dne 12. 6. 2019 žalobce nově namítá, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť jiný správní delikt (po 1. 7. 2017 přestupek) „vybodování“ se prekludoval, přičemž zastává právní názor, že nově uplatněná námitka prekluze je přípustná, přestože již uplynula lhůta k podání žaloby, neboť k prekluzi přestupku by měl správní soud přihlídnout i z úřední povinnosti (k tomu žalobce citoval z rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 2. 2018, č. j. 73 A 54/2017-37).

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

5. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání řádných opravných prostředků, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud proto přistoupil k věcnému projednání žaloby. Při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Soud ve věci rozhodl bez jednání, neboť s takovým postupem soudu účastníci souhlasili, a to žalobce výslovně (žalobce sice v žalobě uvedl, že s rozhodnutím soudu bez jednání nesouhlasí, později však na výzvu soudu v replice výslovně sdělil opak, tedy že s rozhodnutím bez jednání souhlasí) a žalovaný konkludentně.
6. Ústní jednání soud nenařídil ani za účelem provedení dokazování výslechem žalovaným navržených svědků. Provedení těchto důkazů by bylo nadbytečné, neboť veškeré skutečnosti rozhodné pro posouzení věci vyplývají z obsahu předloženého správního spisu. Soud neprovedl ani dokazování listinami navrženými žalobcem, neboť jsou již součástí správního spisu, jímž se dokazování neprovádí.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

7. Ze správního spisu zjistil soud následující podstatné skutečnosti. Dne 18. 5. 2015 správní orgán I. stupně datoval oznámení č. j. MUBN/34443/2015-ML, které téhož dne doručil žalobci. Tímto žalobci sdělil, že ke dni 14. 5. 2015 dosáhl 12 bodů v bodovém hodnocení a vyzval ho k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne doručení oznámení. Z výpisu z bodového hodnocení řidiče ze dne 18. 5. 2015 vyplynulo, že za přestupek spáchaný dne 2. 3. 2007 byly žalobci zaznamenány 2 body a za přestupek spáchaný dne 14. 6. 2007 1 bod. Poté byly žalobci v důsledku plynutí času 3 body odečteny. Za přestupek spáchaný dne 3. 6. 2009 byl žalobci zaznamenán 1 bod, přičemž tento 1 bod byl posléze žalobci v důsledku plynutí času odečten. Za přestupek spáchaný dne 24. 11. 2013 byly žalobci zaznamenány 3 body, za přestupek spáchaný dne 27. 5. 2014 byly žalobci zaznamenány 3 body, za přestupek spáchaný dne 24. 4. 2015 byly žalobci zaznamenány 3 body a rovněž za přestupek spáchaný dne 14. 5. 2015 byly žalobci zaznamenány 3 body.
8. Dne 25. 5. 2015 podal žalobce námítky proti všem záznamům, které jsou předmětem výpisu z bodového systému řidiče, neboť měl pochybnosti o tom, že by se dopustil

v takové míře dopravních přestupků, které jsou předmětem bodového systému. Požádal proto, aby si správní orgán I. stupně vyžádal originály všech podkladů (pokutové bloky či rozhodnutí), na jejichž základě byl učiněn zápis bodového hodnocení v registru řidičů do jeho karty. Toto své podání žalobce potvrdil podepsaným podáním doručeným správnímu orgánu I. stupně dne 29. 5. 2015.

9. Součástí spisu jsou dále jednotlivá oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení a kopie pokutových bloků, které si správní orgán I. stupně vyžádal od orgánů, jež je vydaly, a doplnil o ně správní spis.
10. Podle oznámení Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje ze dne 25. 11. 2013 se žalobce dne 24. 11. 2013 dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu (ve znění účinném od 17. 8. 2013) tím, že překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem nebo dopravní značkou mimo obec o 30 km/h a více. Podle pokutového bloku ze dne 24. 11. 2013, č. FD/2013 D0583351, byla žalobci (identifikován jménem a příjmením, rodným číslem, bydlištěm a číslem občanského i řidičského průkazu) uložena pokuta ve výši 1 000 Kč za přestupek podle „§ 125c/1f 3“ zákona č. „361/2000“ Sb., přičemž k přestupkovému jednání došlo v 16:02 hodin na silnici I/03 (B. směr C.) a žalobce se jej dopustil tím, že překročil nejvyšší povolenou rychlost 90/130/126 km/h. Žalobce vše výše uvedené stvrdil svým podpisem.
11. Podle oznámení Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje ze dne 29. 5. 2014 se žalobce dne 27. 5. 2014 dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu (ve znění účinném od 1. 5. 2014) tím, že nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Podle pokutového bloku ze dne 27. 5. 2014, č. FD/2013 D0788388, byla žalobci (identifikován jménem a příjmením, rodným číslem, bydlištěm a číslem řidičského průkazu) uložena pokuta ve výši 200 Kč za přestupek podle „§ 125c/1k“ zákona č. „361/2000“ Sb., přičemž k přestupkovému jednání došlo v 11:00 hodin v ulici B. v obci Č. a žalobce se jej dopustil tím, že nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Žalobce vše výše uvedené stvrdil svým podpisem.
12. Podle oznámení Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje ze dne 27. 4. 2015 se žalobce dne 24. 4. 2015 dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu (ve znění účinném od 1. 1. 2015) tím, že nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Podle pokutového bloku ze dne 24. 4. 2015, č. GE/2014 E1877866, byla žalobci (identifikován jménem a příjmením, rodným číslem, bydlištěm a číslem občanského i řidičského průkazu) uložena pokuta ve výši 200 Kč za přestupek podle „§ 125c/1k“ zákona č. „361/2000“ Sb., přičemž k přestupkovému jednání došlo v 17:30 hodin v ulici V. v obci B. a žalobce se jej dopustil tím, že nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Žalobce vše výše uvedené stvrdil svým podpisem.
13. Podle oznámení Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje ze dne 15. 5. 2015 se žalobce dne 14. 5. 2015 dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu (ve znění účinném od 1. 1. 2015) tím, že nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Podle pokutového bloku ze dne 14. 5. 2015, č. GE/2014 E2005626, byla žalobci (identifikován jménem a příjmením, rodným číslem, bydlištěm a číslem občanského i řidičského průkazu) uložena pokuta ve výši 200 Kč za přestupek podle „§ 125c/1k“ zákona č. „361/2000“ Sb., přičemž k přestupkovému jednání došlo v 14:05

hodin v ulici N. v obci Č. a žalobce se jej dopustil tím, že nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Žalobce vše výše uvedené stvrdil svým podpisem.

14. Oznámením o zahájení správního řízení ze dne 12. 6. 2015 ve věci bodového hodnocení – započítávání bodů správní orgán I. stupně žalobci sdělil, že nebude nařízeno ústní jednání dle § 49 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť to povaha věci nevyžaduje. Současně poučil žalobce o jeho právu seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu (a to do 10 pracovních dnů od doručení oznámení po telefonické domluvě) a též odkázal na § 123f odst. 3 a 4 zákona o silničním provozu (ve znění pozdějších předpisů). Oznámení bylo žalobci doručeno dne 22. 6. 2015 a zástupci žalobce doručeno dne 24. 7. 2015. Práva vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí však žalobce nevyužil.
15. Dne 21. 8. 2015 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, kterým správní orgán I. stupně zamítl žalobcovu námitku a provedený záznam 12 bodů v bodovém hodnocení ke dni 14. 5. 2015 potvrdil. V odůvodnění správní orgán I. stupně stručně zrekapituloval průběh správního řízení a uvedl, jaké podklady pro rozhodnutí (za ty označil oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení a výzvu k odevzdání řidičského průkazu, výpis z bodového hodnocení řidiče a čtyři oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení) byly ve věci shromážděny. Konstatoval, že neobdržel žádný důkaz, který by vedl ke změně bodového hodnocení, a že podrobně zkontroloval jednotlivá oznámení o uložení pokut v blokovém řízení, pokutové bloky, záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče v návaznosti na seznam přestupků řidiče, výpis z evidenční karty osoby a výpis z bodového hodnocení řidiče. Dospěl k závěru, že záznam je proveden v souladu se zákonem. Prvostupňové rozhodnutí bylo doručeno žalobci i jeho zástupci dne 21. 8. 2015. Podáním ze dne 7. 9. 2015 (které žalobce potvrdil dne 14. 9. 2015) podal žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí blanketní odvolání, které ani na výzvu správního orgánu I. stupně nedoplnil.
16. Dne 17. 8. 2017 vydal žalovaný napadené rozhodnutí. V něm shrnul průběh správního řízení a uvedl, že neshledal žádné vady, které by zakládaly nesprávnost či nezákonnost postupu ani rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalobce nebyl žádným způsobem krácen na svých právech.
17. Dne 11. 9. 2017 podal žalobce k žalovanému doplnění odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, na které žalovaný reagoval dne 13. 9. 2017 sdělením, že ve věci odvolání již bylo vydáno (pravomocné) meritorní rozhodnutí, a proto se tímto podáním žalovaný dále nezabýval a pokládá tím podání za vyřízené. V návaznosti na to žalobce žalovanému sdělil, že podání lze podle jeho obsahu posoudit jednak jako podnět k provedení přezkumného řízení a jednak jako návrh na obnovu řízení (který by měl být postoupen příslušnému orgánu).

Posouzení žaloby soudem

18. Podle § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu se v registru řidičů zaznamená příslušný počet bodů řidiči motorového vozidla, kterému byl příslušným správním orgánem uložen správní trest za přestupek, jde-li o jednání zařazené do bodového hodnocení. Přehled jednání spočívajícího v porušení vybraných povinností stanovených předpisy o provozu na pozemních komunikacích a počet bodů za tato jednání je stanoven v příloze k zákonu o silničním provozu (§ 123a věta druhá zákona o silničním provozu).
19. Podle § 123f odst. 1 a 3 zákona o silničním provozu, nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky

obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu. Shledá-li příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky řidiče neodůvodněné, rozhodnutím námitky zamítne a provedený záznam potvrdí.

Námitka prekluze

20. Žalobce v replice doručené soudu dne 12. 6. 2019 namítá, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť jiný správní delikt (od 1. 7. 2017 přestupek) „vybodování“ se prekludoval. Rozvádí, že k „vybodování“ mělo dojít dne 14. 5. 2015, řízení bylo zahájeno v květnu (nebo červenci) 2015, prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 21. 8. 2015 a napadené rozhodnutí bylo vydáno až dne 7. 9. 2017. Mezi vydáním rozhodnutí prvního a druhého stupně tedy uplynuly více jak 2 roky (což je zcela zjevně nepřiměřené), a tedy nepochybně došlo k prekluzi jak podle zákona č. 200/1990 Sb., tak podle zákona č. 250/2016 Sb. (jelikož v obou případech je nutné rozhodnout o odvolání nejpozději do jednoho roku od vydání rozhodnutí prvního stupně). Žalobce zastává právní názor, že nově uplatněná námitka prekluze je přípustná, přestože již uplynula lhůta k podání žaloby, neboť k prekluzi přestupku by měl správní soud přihlídnout i z úřední povinnosti (k tomu žalobce citoval z rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 2. 2018, č. j. 73 A 54/2017-37).
21. Otázkou prekluze ve vztahu k rozhodování o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů se již zabíral Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 27. 3. 2019, č. j. 11 A 174/2017-38, a dospěl k závěru, že *„[ř]ízení o přestupku a řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru jsou dvě typově odlišná řízení, která se řídí jinými zásadami a která mají jiné procesní postupy. Nelze tedy analogicky převzít ustanovení o prekluzivní lhůtě z přestupkového zákona, když zákon o provozu na pozemních komunikacích má v § 123 f odst. 4 vlastní úpravu, podle které podá-li řidič po dosažení celkového počtu 12 bodů námitky proti provedení záznamu bodů, běh lhůt stanovených v § 123c odst. 3 se přerušuje ode dne doručení námitek příslušnému obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností do dne, v němž rozhodnutí podle odstavce 3 nabude právní moci. Citované zákonné ustanovení naprosto jasně definuje, od kdy do kdy se přerušuje běh lhůt a správní orgán ani soud tak nemá prostor používat analogicky ustanovení přestupkového zákona.“* S tímto právním názorem se zdejší soud ztotožňuje a pro stručnost odkazuje na podrobnější odůvodnění citovaného rozsudku. Žalobce má pravdu pouze v tom, že je povinností soudu se otázkou prekluze práva zabývat z moci úřední (a to samozřejmě i ve věcech správního trestání – viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 11/2010-134), další jeho úvahy na toto téma jsou ale již zcela liché. Tento žalobní bod není důvodný.

Námitka porušení § 51 odst. 2 správního řádu a čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod

22. Žalobce namítá, že správní orgán I. stupně tím, že neprovedl dokazování v rámci ústního jednání ani dokazování mimo ústní jednání, o kterém by žalobce předem informoval, postupoval v rozporu se zásadou bezprostřednosti, čímž porušil § 51 odst. 2 správního řádu a čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalobce rozvádí, že správní orgán I. stupně rozhodoval na základě několika podkladů, a tyto měly být provedeny jako důkaz, přičemž žalobci nebylo (avšak mělo být) umožněno se provedení dokazování a projednávání námitek zúčastnit (k tomu žalobce citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 7. 2016, č. j. 9 As 139/2015-30). Žalobce na jednu stranu zdůrazňuje, že námitky byly projednány v jeho nepřítomnosti, na druhou stranu však pochybuje, zda

správní orgán I. stupně vůbec dokazování provedl, neboť ve spisu není žádný protokol (žalobce v té souvislosti upozorňuje na rozpor s § 18 odst. 1 správního řádu).

23. V souladu s § 49 správního řádu správní orgán nařídí ústní jednání v zákonem stanovených případech, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné. V posuzované věci zákon o silničním provozu nestanoví, že při projednávání námitek má správní orgán povinnost nařídít ústní jednání. Jeho konání nebylo nezbytné ani ke splnění účelu řízení, neboť předmětné přestupky byly dostatečně prokázány shromážděnými listinami.
24. Ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu stojí na závěru, že u správních deliktů není ústní jednání povinnou součástí správního řízení (k tomu podrobněji rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40). Pokud tedy správní orgány rozhodly ve věci bez nařízení ústního jednání za situace, kdy vycházely pouze z písemných podkladů, neporušily čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ani čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Těmito předpisy zaručenému právu na projednání věci v přítomnosti obviněného postačuje možnost jednání před krajským soudem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2017, č. j. 4 As 165/2016-56).
25. Správní řád stanoví v § 51 odst. 2, že o provádění důkazů mimo ústní jednání musí být účastníci včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení. Nejvyšší správní soud však v rozsudku ze dne 13. 3. 2013, č. j. 1 As 157/2012-40, dospěl k závěru, že správní orgán není povinen vyrozumět účastníka řízení o provádění důkazů mimo ústní jednání, jde-li o provedení důkazu listinou.
26. Oznámením o zahájení správního řízení správní orgán I. stupně žalobci sdělil, že nebude nařízeno ústní jednání, neboť to povaha věci nevyžaduje, a současně žalobce poučil o jeho právu seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu, a to do 10 pracovních dnů od doručení oznámení po telefonické domluvě. Oznámení bylo žalobci doručeno dne 22. 6. 2015 a zástupci žalobce bylo doručeno dne 24. 7. 2015. Práva vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí však žalobce nevyužil. Žalobce na ústním jednání netrval a nedomáhal se ho. Nařízení ústního jednání přitom nebylo nezbytné k uplatnění práv žalobce.
27. Proto správní orgán I. stupně nepochybil, pokud nenařídil ústní jednání, a nepochybil ani v souvislosti s tím, že o provedení listinných důkazů nevyrozuměl žalobce. Postupoval sice nesprávně, když neučinil o provedení listinných důkazů do spisu záznam tak, jak to vyžaduje § 53 odst. 6 správního řádu, toto dílčí pochybení však soud nepovažuje za takovou vadu řízení, která by sama o sobě způsobila nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť důkaz listinou je specifický v tom, že účastník může zpochybňovat toliko správnost nebo pravost listiny, jejíž obsah je neměnný. Nachází-li se taková listina po celou dobu řízení ve spisu a účastník řízení se s ní může seznámit, nejde o vadu, která by mohla ovlivnit zákonnost řízení ani následného rozhodnutí, neboť účastníku řízení nic nebrání ji jakkoli konfrontovat kdykoli v průběhu řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2016, č. j. 2 As 33/2016-53). Tento žalobní bod není důvodný.

Námítka podjatosti úředníka správního orgánu I. stupně

28. Žalobce dále namítá, že úředník správního orgánu I. stupně byl podjatý, neboť již v oznámení o zahájení řízení před provedením dokazování avizoval, že dojde k zamítnutí

námitek žalobce podle § 123f odst. 3 zákona o silničním provozu. Žalobce proto konstatoval, že oprávněný úředník nebyl objektivní ani aktivní ve vyhledávání skutečností a uvažování ve prospěch žalobce, a mohl proto jen stěží provést spravedlivý proces, jak mu ukládá § 50 odst. 3 správního řádu.

29. I kdyby snad byl úředník správního orgánu I. stupně podjatý (to se soud však s ohledem na skutečnosti, na základě kterých žalobce tuto podjatost dovozuje, nedomnívá), neměla by tato vada vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Tato vada by totiž byla zhojena tím, že ve věci rozhodoval nepodjatý odvolací orgán (žalobce alespoň nic takového netvrdí). Tento žalobní bod není důvodný.

Námítka porušení práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí

30. Žalobce dále namítá, že správní orgán I. stupně překročil svou pravomoc (k tomu žalobce odkázal na nálezný Ústavního soudu ze dne 18. 2. 2010, sp. zn. I. ÚS 1849/08), jestliže v oznámení o zahájení řízení žalobci sdělil, že se může k podkladům rozhodnutí vyjádřit pouze osobně v sídle správního orgánu I. stupně po předchozí telefonické domluvě. Důsledkem tohoto nezákonného postupu správního orgánu I. stupně (neboť neexistuje podklad pro určení, jakým způsobem může účastník řízení realizovat své právo na vyjádření) tak došlo ke zmaření práva žalobce vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, jelikož zástupce žalobce se vyjadřuje elektronickou formou.
31. Žalobce příslušnou část oznámení o zahájení řízení (jeho poslední odstavce) dezinterpretuje. Tam byl žalobce poučen o tom, že podle § 38 správního řádu má právo nahlížet do spisu, činit si výpisy a požadovat kopii spisu nebo jeho části, pouze k tomuto poučení se logicky vztahuje dovětek o tom, že tak lze činit po telefonické domluvě a v uvedených úředních hodinách. Byť je posuzovaný odstavec formulován neobratně, žalobce se v žádném případě nemohl domnívat, že tímto způsobem je omezeno jeho právo navrhopvat důkazy, činit jiné návrhy, vyjádřit své stanovisko a právo se před vydáním rozhodnutí vyjádřit k jeho podkladům, o kterých byl také poučen. Tento žalobní bod není důvodný.

Námítka protiústavnosti bodového hodnocení a zákazu dvojího trestání

32. Dále žalobce poukazuje na protiústavnost institutu bodového hodnocení, neboť za každý přestupek byl již žalobce potrestán uložením pokuty, avšak v důsledku recidivy (při dosažení počtu 12 bodů) dochází k uložení dalšího a nejdůraznějšího trestu v podobě ztráty řidičského oprávnění. Trestání recidivy (jako samostatného skutku) je přitom v rozporu se zákazem dvojího trestání, jak vyplývá z čl. 40 odst. 5 Listiny základních práv a svobod či z čl. 4 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě o zákazu dvojího trestání. Recidiva sama o sobě nemůže být jediným znakem přestupku či trestného činu, nemůže být stíhána jako samostatný skutek a nemůže být znovu předmětem sankčního stíhání. Recidiva může být (toliko) zohledněna při výměře sankce.
33. Námitkou porušení zásady *non bis in idem* související s trestní povahou bodového systému se již vypořádal rozšířený senát Nejvyššího správního v usnesení ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 114/2014-55 (srov. konkrétně body 39 až 41). Pozbytí řidičského oprávnění je podle rozšířeného senátu další sankcí svého druhu za naplnění zvláštní skutkové podstaty spočívající ve spáchání takového množství přestupků, které vedlo k dosažení 12 bodů zaznamenaných v registru řidičů. Podle rozšířeného senátu se tak nejedná o trest za totéž jednání, za něž již byl pachatel v minulosti potrestán. Od tohoto závěru se Nejvyšší správní

soud ani později neodchýlil a neshledal žádné důvody, proč by měl znovu aktivovat rozšířený senát k překonání jím vysloveného právního názoru, neboť v rozsudku ze dne 13. 12. 2016, č. j. 6 As 163/2016-39, shrnul, že „[č]eská právní úprava tzv. bodového systému se nedostává do rozporu s čl. 4 Protokolu č. 7 k Úmluvě, který zakotvuje zásadu *non bis in idem*, jelikož záznam bodů do registru řidičů i pozbytí řidičského oprávnění při dosažení zákonem stanoveného počtu bodů představují přímý a předvídatelný následek nabytí právní moci určitého správního rozhodnutí o přestupku.“ Tento žalobní bod není důvodný.

Námítka uplatnění zásady materiální pravdy (zásady vyšetřovací)

34. Žalobce má za to, že samotné dosažení celkového počtu 12 bodů je jiným správním deliktem (nyní přestupkem) a ztráta řidičského oprávnění je sankcí, přičemž řízení o námitkách podle § 123f zákona o silničním provozu je jediným řízením, ve kterém řidič může realizovat své právo na spravedlivý proces (řidič má právo hájit se skutkovými i právními námitkami a navrhopvat důkazy). Na základě uvedeného žalobce zdůrazňuje, že se v řízení o námitkách uplatní zásada materiální pravdy (resp. zásada vyšetřovací), a důkazní břemeno tak leží na správním orgánu I. stupně, který má doložit, že záznamy bodů jsou oprávněné a správné.
35. Již z vypořádání námítky prekluze plyne, že soud dosažení 12 bodů (tzv. vybodování) nepovažuje za samostatný správní delikt (od 1. 7. 2017 přestupek), což plyne i ze shora uvedeného rozsudku rozšířeného senátu týkajícího se zásady *non bis in idem*. Na řízení o námitkách proto nelze klást stejné požadavky jako na řízení ve věcech správního trestání. Je naopak třeba striktně rozlišovat mezi řízeními o jednotlivých přestupcích a mezi řízením o námitkách proti provedenému záznamu bodů do registru řidičů, neboť tato řízení mají zcela odlišný předmět. Pouze v řízeních o jednotlivých přestupcích je možno projednat, zda se stal skutek definovaný zákonem jako přestupek, zda byl řidič obviněn z jeho spáchání skutečně jeho pachatelem, jakož i další okolnosti související s naplněním skutkové podstaty přestupku. Naproti tomu v řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů je předmětem řízení posouzení, zda byly záznamy bodů v registru provedeny v souladu se zákonem, tj. zda podkladem pro takový záznam bylo pravomocné rozhodnutí, zda počet zaznamenaných bodů odpovídá spáchanému přestupku apod. (srov. např. rozsudky ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008-44, nebo ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013-16). Takto vymezenému předmětu řízení pak logicky odpovídá i způsob vedení řízení. Ve vztahu k řízení o námitkách judikatura dovodila, že je povinností správních orgánů vyžádat si pokutové bloky vztahující se k záznamům, které žalobce zpochybnil (tato jejich povinnost vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010-76). V dané věci tak správní orgány učinily a zaměřily se správně jen na přezkoumání toho, zda mají předložené pokutové bloky všechny náležitosti a zda byl žalobci započten správný počet bodů. Jiné povinnosti na ně v tomto řízení klást nelze. Tento žalobní bod není důvodný.

Námítka porušení práva na spravedlivý proces (absence poučení o provedení záznamu bodů) a neplatnosti pokutových bloků

36. Žalobce dále namítá, že bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces, neboť mu nikdy nebylo sděleno, že by za přestupky, kterých se měl dopustit, byl prováděn též záznam stanoveného počtu bodů (přitom obviněný má právo, aby byl vyrozuměn o tom, že mu byla uložena sankce). Žalobce se pokaždé policistů zeptal, zda je přestupek bodovaný, přičemž mu bylo vždy sděleno, že nikoliv. Žalobce tak byl uváděn policisty v omyl, že přestupky bodované nejsou (dle názoru žalobce jde o častou praxi policistů či strážníků ve snaze přesvědčit řidiče k přijetí blokové pokuty). Jelikož žalobce nebyl o udělení bodů (prokazatelně) informován, nemohla se projevit preventivní funkce institutu bodování. K bodům, o kterých žalobce (řidič) nebyl prokazatelně informován, proto dle žalobce nelze přihlížet. Tuto námitku vznesl žalobce již v prvostupňovém řízení, nicméně správní orgán I. stupně se s ní nijak nevypořádal, v čemž žalobce shledává nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí pro nedostatek důvodů (a porušení § 68 odst. 3 správního řádu).
37. Žalobce uvádí, že pokud by věděl, že je přestupek spočívající v nepřipoutání se bezpečnostním pásem bodovaný, pokutový blok týkající se tohoto přestupku by nikdy nepodepsal (což ostatně namítal již v prvostupňovém řízení). Žalobce proto vznáší námitku, že všechny pokutové bloky, které podepsal, jsou neplatné, neboť nebyl dán platný jeho souhlas. Souhlas byl totiž pokaždé učiněn v omylu (jak uvedeno shora), do kterého byl žalobce úmyslně uveden policistou, který pokutový blok vystavoval.
38. Soud nemůže přisvědčit námitce žalobce, která se týká poučovací povinnosti policistů ohledně počtu dosažených bodů, neboť podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2013, č. j. 9 As 159/2012-28, který lze vztáhnout na danou věc, „[p]latná právní úprava neukládá strážníkům městské policie ani příslušníkům Policie ČR poučovací povinnost ohledně počtu bodů, které za jednotlivé přestupky podle přílohy k zákonu o silničním provozu budou příslušným správním orgánem do evidenční karty řidiče zaznamenány.“ Dle § 123b odst. 2 zákona o silničním provozu totiž provede záznam v registru řidičů příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností, policista žádný úkon v souvislosti s udělováním bodů nečiní. Též z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2016, č. j. 6 As 163/2016-39, vyplývá, že úprava tzv. bodového systému „není v rozporu s ústavním pořádkem proto, že neukládá správním orgánům ani uvádět ve výroku rozhodnutí o přestupku počet bodů, jež mají být do registru řidičů zaznamenány, ani informovat řidiče o celkovém počtu zaznamenaných bodů dříve, než dosáhne počtu dvanácti bodů vedoucímu k odebrání řidičského oprávnění, jelikož tyto skutečnosti jsou zjistitelné ze zákona a navíc má každý řidič možnost průběžně svůj počet bodů zjišťovat prostřednictvím výpisu z registru řidičů.“. Ačkoli žalobce uvádí, že byl (naopak) uváděn policisty v omyl, že přestupky bodované nejsou, toto své tvrzení nijak blíže nekonkretizuje (zejména neuvádí, o kterého policistu se jednalo, neboť si lze jen obtížně představit, že by tak v praxi činili všichni policisté či strážníci, jak žalobce naznačuje). Na podporu svých tvrzení přitom žalobce nenavrhuje ani nedokládá žádné důkazy. Nadto není pravdou, že by tuto námitku vznesl žalobce již v prvostupňovém řízení, a proto se s ní logicky správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí ani vypořádat nemohl.
39. Soud konstatuje, že klíčovou součástí pokutového bloku (resp. bloku na pokutu na místě nezaplacenou) je podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2010, č. j. 8 As 68/2010-81, podpis přestupce. Bez této náležitosti nelze pokutový blok pokládat za

způsobilý k záznamu bodů, neboť až okamžik, kdy přestupce blok podepíše, je okamžikem vydání rozhodnutí v blokovém řízení. Účastník blokového řízení svým podpisem vyjadřuje souhlas s tím, že se přestupek stal tak, jak je popsán, a že je správně kvalifikován. Pokud má účastník řízení za to, že údaje uvedené v pokutovém bloku nejsou správné (např. se přestupek vůbec nestal nebo se odehrál jinak, je nesprávně právně kvalifikován atd.), není jeho povinností pokutový blok podepsat. V takové situaci nebude vydáno rozhodnutí v blokovém řízení, neboť to je vydáno až podpisem účastníka, přičemž přestupek bude třeba řešit ve správním řízení. Žalobce všechny čtyři pokutové bloky (jak popsány shora) dobrovolně potvrdil svým podpisem, čímž se staly způsobilým podkladem pro záznam bodů do evidenční karty řidiče.

40. Podle § 82 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 82 odst. 3 zákona o silničním provozu je řidič povinen po celou dobu držení řidičského oprávnění udržovat svou odbornou způsobilost k řízení motorových vozidel, která spočívá především ve znalosti právní úpravy pravidel provozu na pozemních komunikacích a dalších souvisejících ustanovení zákona o silničním provozu. Žalobce jako držitel řidičského oprávnění proto měl a mohl vědět, že za spáchané přestupky mu jsou udělovány body (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 13. 12. 2016, č. j. 6 As 163/2016-39). Jestliže si nebyl jist o počtu dosažených bodů, mohl v souladu s § 123b odst. 5 zákona o silničním provozu učinit dotaz vyžádáním výpisu z registru řidiče se záznamem o bodovém hodnocení na příslušném obecním úřadě obce s rozšířenou působností. Soud tak v této souvislosti rovněž odkazuje na obecnou právní zásadu, která vyjadřuje, že právo přeje bdělým (*vigilantibus iura scripta sunt*), přičemž ani sám žalobce nerozporuje (ba přiznává), že platí zásada *neznalost zákona neomlouvá*. Žalobní bod není důvodný.

Námítka nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí a nesrozumitelnosti jeho výroku

41. Dále žalobce namítá, že prvostupňové rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť správní orgán I. stupně se pouze povrchně zabýval (se nezabýval) tím, kolik bodů bylo zaznamenáno za jednotlivé přestupky a zda je to v souladu s přílohou silničního zákona. Nezabýval se ani tím, zda došlo správně k odečítání bodů, zda jsou jednotlivé podklady dostatečné, co z nich pro právní posouzení relevantního vyplývá. Obecně a paušálně ve vztahu ke všem záznamům toliko konstatoval, že stanovené podmínky byly splněny. Žalobce rovněž poukazuje na to, že správní orgán se ani nezabýval tím, zda žalobce se všemi pokutovými bloky souhlasil, zda existují způsobilé podklady k záznamu bodů a ani tím, zda jsou jednotlivé námitky žalobce uplatněné v řízení důvodné či nikoliv.
42. Jak vyplývá z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, na kterou již bylo odkazováno v souvislosti s námitkou uplatnění zásady materiální pravdy (zásady vyšetřovací), v řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů správní orgán nepřezkoumává zákonnost a správnost jednotlivých rozhodnutí o přestupku, neboť ta jsou v době řízení o námitkách již pravomocná. Předmětem řízení o námitkách je pouze otázka, zda byly řidiči body do evidence zapsány na základě způsobilých rozhodnutí a zda byl řidiči za každý ze spáchaných přestupků započten odpovídající počet bodů (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008-44, nebo ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013-16). Správní orgán I. stupně postupoval správně, pokud si v řízení o námitkách vyžádal pokutové bloky, proti kterým žalobce vznesl námitky (tato povinnost ostatně vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010-76) a zaměřil se právě jen na přezkoumání toho, zda mají předložené pokutové bloky všechny náležitosti a zda byl žalobci započten správný počet bodů.

43. Z prvostupňového rozhodnutí a napadeného rozhodnutí je patrné, že se žalobce se svou námitkou mylí. Již správní orgán I. stupně si od policie vyžádal jednotlivé pokutové bloky (jak blíže rozvedeno níže), přičemž jejich náležitosti se v žalobou napadeném rozhodnutí zabýval žalovaný na straně 4. Uvedl, že všechny příkazy vydané na místě (pokutové bloky) obsahují zákonem vyžadované náležitosti, tedy je z nich jasné komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta uložena. Žalovaný tedy způsobilost pokutových bloků posoudil (a to způsobem co do míry obecnosti odpovídajícím blanketnímu odvolání žalobce) a dospěl k závěru, že jsou způsobilým podkladem pro zápis bodů do evidenční karty řidiče. Rozhodnutí žalovaného (správního orgánu I. stupně, za situace, kdy je nutné nahlížet na řízení o námitkách jako na jeden celek) tudíž nelze považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (nevypořádání námitek), jak tvrdí žalobce. Postup žalovaného (pokud jde o rozsah otázek, kterým ve správním řízení věnoval pozornost) byl pak též souladný se závěry shora uvedené judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudky uvedené v předchozím bodě). Žalobní bod není důvodný.
44. Nadto žalobce namítá, že výrok prvostupňového rozhodnutí je nesrozumitelný (nepřezkoumatelný) pro neurčitost, neboť z něj není zřejmé, proti jakým záznamům byly podány námitky, ani jaké záznamy (ohledně jakých přestupků) jsou potvrzovány (a v jakém bodovém stavu) a k jakému datu. Z výroku by rovněž měly být patrné správním orgánem I. stupně aprobované odpočty bodů a jiné případné změny v evidenční kartě řidiče, které měly vliv na počet bodů. Ve výroku nadto správní orgán I. stupně zcela nesrozumitelně hovoří o jedné námitce a jednomu záznamu ke dni 14. 5. 2015, ačkoliv žalobce podal námitky proti všem provedeným záznamům bodů, a proto není zřejmé, jaký konkrétní záznam bodů je potvrzován.
45. K námitce žalobce ohledně výrokové části prvostupňového rozhodnutí soud uvádí, že tento výrok precizoval žalovaný, který ve výrokové části napadeného rozhodnutí rozvedl, že přezkoumal rozhodnutí správního orgánu I. stupně, *„kterým byly podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 361/2000 Sb.“), zamítnuty námitky odvolatele podané proti záznamu - 3 bodů zaznamenaných ke dni 24. 11. 2013, - 3 bodů zaznamenaných ke dni 27. 5. 2014, - 3 bodů zaznamenaných ke dni 24. 4. 2015, - 3 bodů zaznamenaných ke dni 14. 5. 2015, a záznam celkového počtu 12 bodů v registru řidičů ke dni 14. 5. 2015 v souladu s § 123b odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., byl potvrzen.“* S ohledem na zásadu jednotnosti řízení (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 5. 2007, č. j. 62 Ca 20/2006-65), proto soud neshledává tuto námitku důvodnou.

Námitka opomenutých důkazů

46. Žalobce posléze namítá, že správní orgán I. stupně pochybil, pokud při přezkumu záznamů bodů vycházel pouze z oznámení o uložení blokových pokut za situace, kdy žalobce spáchání přestupků odmítal. Správní orgán I. stupně si měl k odstranění pochybností opatřit jako důkazy samotné pokutové bloky či rozhodnutí, a protože tak neučinil, zůstala ve věci pochybnost o oprávněnosti jednotlivých záznamů. Žalobce takové dokazování navrhoval, ale správní orgán I. stupně se s tímto návrhem nijak nevypořádal, v čemž žalobce spatřuje tzv. opomenutý důkaz. Stejně tak se správní orgán I. stupně nijak nevypořádal s námitkou, že žalobce je na pochybách, že by se dopustil tolika přestupků, jakož ani s návrhem na přerušení řízení. Žalovaný sice uvedl, že správní orgán I. stupně si v reakci na podané námitky vyžádal kopie pokutových bloků a tyto provedl jako důkaz, nicméně nic takového nelze z prvostupňového rozhodnutí dovodit.

47. K tomu, že si správní orgán I. stupně neopatřil dostatečné podklady pro své rozhodnutí, a proto nezjistil stav věci bez významných pochybností a v nezbytném rozsahu, soud uvádí, že správní orgán I. stupně (jakož i žalovaný) při svém rozhodování vycházel z celé řady podkladů, které jsou součástí správního spisu. Těmito podklady jsou jak oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, tak kopie samotných pokutových bloků. Pokutové bloky si správní orgán I. stupně vyžádal na základě žádostí ze dne 2. 6. 2015 jednak od Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, Územního odboru B. (pokutový blok ze dne 27. 5. 2014, č. FD/2013 D0788388; ze dne 24. 4. 2015, č. GE/2014 E1877866; ze dne 14. 5. 2015, č. GE/2014 E2005626), jednak od Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje, Odboru služby dopravní policie Č. B. (pokutový blok ze dne 24. 11. 2013, č. FD/2013 D0583351), a doplnil tak o ně správní spis. Na tomto základě tak nelze přisvědčit námitce žalobce, že si správní orgán I. stupně pokutové bloky neopatřil a tyto důkazy opomenul. Uvedené přitom vyplývá též z prvostupňového rozhodnutí, navzdory tomu, že pokutové bloky správní orgán I. stupně nezahrnul do odstavce věnovanému seznamu podkladů pro rozhodnutí (nelze učinit závěr, že tento seznam je výčtem taxativním). V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí totiž správní orgán I. stupně uvedl, že „*velice podrobně studoval a kontroloval jednotlivá oznámení o uložení pokut v blokovém řízení, **pokutových bloků**, provedl důslednou a důkladnou kontrolu záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče v návaznosti na seznam přestupků řidiče, výpis z evidenční karty osoby a výpis z bodového hodnocení řidiče, kdy veškeré kontroly byly provedeny v souladu s ustanovením zákona číslo 361/2000Sb., o provozu na pozemních komunikacích ve znění pozdějších předpisů a přílohou číslo 1 tohoto zákona.*“ V souladu s § 17 odst. 1 správního řádu pak spis správního orgánu I. stupně v soupisu všech jeho součástí obsahuje položku „*Oznámení o uložen. pokuty v blok. řízení – 4x + **kopie pokutových bloků** – 4x*“.
48. Podle soudu byl na základě těchto podkladů zjištěn stav věci dostatečně. Soud nesouhlasí se žalobcem, že ohledně stavu věci panovaly pochybnosti, ani že skutkový stav nebyl zjištěn v nezbytném rozsahu. V této obecné rovině proto soud dospěl k závěru, že ze strany správních orgánů byly opatřeny dostatečné podklady, v nichž měl zjištěný stav věci potřebnou oporu, přičemž žalovaný přihlédl ke všem skutečnostem, které v řízení vyšly najevo. Z obsahu spisu nevyplývala žádná skutečnost svědčící ve prospěch žalobce, kterou by správní orgány opomenuly zohlednit, žalobce pak žádnou takovou konkrétní skutečnost neoznačil, ve své námitce setrval jen v naprosto obecné rovině (že je žalobce na pochybách, že by se dopustil tolika přestupků). Není přitom na soudu, aby namísto žalobce dohledával jednotlivé nezákonnosti, resp. vady řízení, pak by totiž přestal být nestranným orgánem povoláním k rozhodnutí sporu a stal se advokátem žalobce. Žalobní bod není důvodný.

Námitka porušení § 37 odst. 1 věty druhé správního řádu

49. Žalobce uvádí, že ve správním řízení podal doplnění odvolacích důvodů až po vydání napadeného rozhodnutí, přičemž žalovaný žalobce vyrozuměl o tom, že se tímto podáním nebude dále zabývat. Doplnění odvolání a námitky, které žalobce uplatnil v rámci prvostupňového řízení, však měly být podle § 37 odst. 1 správního řádu materiálně posouzeny zčásti jako podněty k provedení přezkumného řízení a zčásti jako návrhy na obnovu řízení (které by měly být postoupeny příslušnému orgánu).
50. Soud zdůrazňuje, že v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. při přezkoumání napadeného rozhodnutí vychází ze skutkového (a právního) stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (žalovaného). Napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 17. 8. 2017 a dne 7.

9. 2017 nabylo právní moci. Doplnění odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí však žalobce podal až dne 11. 9. 2017, tj. v době, kdy již žalovaný ve věci pravomocně rozhodl. Tato námitka žalobce proto v tomto soudním řízení není relevantní. Není ani na místě vyčkávat na to, zda žalovaný s uvedeným podáním ještě nějak dále naloží. Tento požadavek žalobce není na místě.

51. Vedle toho žalobce namítá, že námitky, které uplatnil v rámci řízení před správním orgánem I. stupně, měly být materiálně posouzeny jako podněty k provedení přezkumného řízení či návrh na obnovu řízení. Pokud by přitom došlo ke správné kvalifikaci žalobcova podání, mohlo dojít (též) ke zrušení některého z pokutových bloků, na základě kterých byly žalobci zaznamenány jednotlivé body. Tato procesní vada tedy nepochybně mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí.
52. Ze správního spisu plyne, že dne 25. 5. 2015 podal žalobce v návaznosti na oznámení o dosažení 12 bodů, které identifikuje číslem jednacím, námitky proti všem záznamům, které byly předmětem výpisu z bodového systému řidiče, přičemž toto své podání potvrdil podepsaným podáním doručeným správnímu orgánu I. stupně dne 29. 5. 2015. Správní orgán I. stupně správně posoudil žalobcovo podání podle jeho skutečného obsahu (o němž není pochyb) v souladu s § 37 odst. 1 správního řádu a zahájil správní řízení podle § 123f zákona o silničním provozu oznámením ze dne 12. 6. 2015, č. j. MUBN/37592/2015-ML. Tato námitka není důvodná.

Nesouhlas žalobce se zveřejněním osobních údajů a návrh naprosté anonymizace rozhodnutí

53. K požadavku na úplnou anonymizaci rozhodnutí v případě, že bude uveřejněno na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu, uvádí, že tato argumentace jde mimo rámec předmětu řízení, kterým je toliko přezkum žalobou napadeného rozhodnutí. Žalobní legitimace se v této věci může opírat pouze o tvrzení, že byl žalobce zkrácen na svých právech přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Tuto povahu tvrzení o nepříznivých důsledcích uveřejnění neanonymizovaného (nebo jen částečně anonymizovaného) rozhodnutí soudu na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu zjevně nemají. Tato argumentace ostatně ani není směřována zdejšímu soudu, nýbrž je určena Nejvyššímu správnímu soudu. Soud se proto uvedenou argumentací nezabýval.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

54. S ohledem na shora uvedené závěry soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
55. O nákladech soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovaný, který byl naopak plně úspěšný, požadoval přiznání náhrady nákladů řízení v paušální výši 300 Kč za jeden úkon právní služby podle vyhlášky č. 254/2015 Sb. Podle ustálené judikatury správních soudů však lze procesně úspěšnému správnímu orgánu přiznat náhradu pouze takových nákladů řízení, které přesahují rámec jeho běžné úřední činnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, publ. pod č. 3228/2015 Sb. NSS). V daném případě však žalovaný netvrdil, že mu vznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a ani z obsahu soudního spisu takové náklady nevyplývají. Soud proto žalovanému náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 22. října 2019

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu